

lertid er der i den Lov en Ting, som staa tydelig og klar, og det er, at man har ønsket — ganske vist vel med Rette — at afskære Muligheden for, at Folk ved Livsgaver skulle kunne fritages for at betale Arveafgift og paa den Maade træde Statskassen for nær. Samtidig har man i Loven foreslaaet, at Livsforsikringer og Livrenter, som hidtil ikke have været arveafgiftspligtige, fremtidig skulle være det. Nuvel, i selv samme Lov, som har den Tendens og den Opgave, og som foreslaar denne ny Byrde paa Livsforsikring, hvor man dog i et Fællesbo mellem Mand og Hustru maa sige, at hver Part har betalt Halvdelen af det, som der nu skal betales fuld Arveafgift af af den efterlevende Ægtefælle, i samme Lov foreslaar den højtærede Minister, at hele det Formueobjekt, som angaar Aftægt her i Landet, skal være fritaget for at betale. Enten er Aftægt Livsgave, og saa skulde det ind under Loven efter hele dennes Princip, eller ogsaa er Aftægt Forsikring, og saa skulde det ind under Loven efter den højtærede Ministers ny Forslag om, at Livsforsikring skal beskattes. Men nej, det fritages, og dette Formueobjekt anslaaes af Regeringen selv til godt og vel 500 Mill. Krøner eller en ikke ringe Del af vor Nationalformue. Ja, den højtærede Minister synes selv forundret herover — det skal være mig en Tilfredsstillelse at forelægge ham Bemærkningerne til Lovforslaget, som de foreligger i hans eget Forslag. Se, det fritages under Henvisning til, at de skulle betale Halvprocents Afgift og Stempelafgift med $\frac{2}{3}$ pCt., hvad der for Resten ogsaa skal tilsvares af andre Adkomstdokumenter. Men disse Beløb svare dernæst paa ingen som helst Maade til de Arveskattebeløb, som der vilde være bleven Tale om, hvis man ikke havde undtaget dem. Det er altsaa her et Forhold, hvor der foreslaas særlige Undtagelser til Fordel for Landbruget, idet det udtrykkelig anføres, at det er Landejendomme, der vil blive Tale om.

Det andet Forslag, som ligger paa vort Bord, er Landarbejderulykkesforsikringen. Da vi i 1898 fik Loven om Ulykkesforsikring for Industriens Arbejdere, blev det bestemt, at det skulde Industrien betale helt og holdent uden nogen som helst Undtagelse. Nu vel, det var der ikke noget at sige til, men man blev derved nødsaget til at udelade det lille Haandværk, thi overfor det mente man ikke, at man turde paalægge denne Forsikringspligt. Nu kommer den højtærede Indenrigsminister med et Forslag om Ulykkesforsikring for Land-

arbejdere. De store Ejendomme skulle derefter betale deres Landarbejders Ulykkesforsikring paa samme Maade, som den store Industri betaler sine Arbejders Ulykkesforsikring, men de mindre Landejendomme skulle have et Statstilskud, som er anslaaet til 165,000 Kr. om Aaret, for at de kunne faa deres Arbejdere ulykkesforsikrede. Se, det var jo noget, man ikke tænkte paa for Haandværket, den Gang man stillede Forslag om Industriens Ulykkesforsikring, men det forekommer mig, at man kunde have tænkt paa det nu, naar man stiller Forslag om Landarbejdernes Ulykkesforsikring, saaledes at man havde sagt: Saa maa vi ogsaa have Haandværkerne i de smaa Haandværk med ind under Ulykkesforsikring. Det vil i øvrigt blive en ganske mærkelig Stilling for alle Landhaandværkere, at de ikke kunne blive ulykkesforsikrede paa samme Vilkaar som demed dem ligestillede Landarbejdere. Men i alt Fald viser dette, at naar der er Tale om Landbruget, er man ikke bange for at disponere over Statskassen i Forhold, hvor man ikke tænker paa at gøre det, naar Talen er om Industri og Haandværk.

Det var altsaa to ny og ikke saa ganske smaa Eksempler. Jeg tror derfor nok, at naar man en Gang bliver færdig med denne Opgørelse, vil den højtærede Minister ikke kunne vise Spørgsmaalet bort paa den Maade, at han siger, at det aldeles ikke kan opveje Beskyttelsen, navnlig efter det, som vi vare enige om i Gaar. Den højtærede Minister sagde, at under 20 Mill. Kr. kunde han ikke anslaa den nuværende Beskyttelse. Naar den nu bliver nedsat noget ved denne Toldlov — og det gør den vel under alle Omstændigheder —, og der bliver sondret imellem de forskellige Afdelinger, som den ærede Minister og ikke jeg har begyndt at inddele i, nemlig Landbruget paa den ene Side og de øvrige Erhverv paa den anden Side, tror jeg nok, det skal vise sig, at naar Opgørelsen af, hvad der direkte ydes Landbruget, bliver stillet overfor den ærede Ministers Opgørelse af, hvad Landbruget maa betale i Toldbeskyttelse, vil Ministerens Tal ikke kunne opveje mine.

Hertil skal jeg indskrænke mig. Der kommer maaske en anden Lejlighed, hvor man kan komme ind paa denne Sag, og jeg tror nok, at vi da ville komme til det Resultat, at hvis vi forringe Beskyttelsen, hvis vi gøre Industriens Kaar ringere at arbejde under i Fremtiden, vil det ogsaa blive mindre, der vil tilfalde Land-